

דברי

התעוררות

ממרחן רבנו הגאון
רבי שלמה קורח שליט"א

חיזוק לימים הנוראים הבעל"ט
עיו"כ תשע"ג

דברי

התעוררות

ממרחק רבנו הגאון רבי שלמה קורח שליט"א

נאמר ער"ה תשע"ג מוצ"ש פר' נצבים-אולמי ארמונות חן

ברשות הרבנים הגאונים שליט"א!

ב"ה שאנו שומעים שהרב ידידיה ידעי שליט"א יזם את התוכנית הנפלאה הזו של בתי הוראה בקהילותינו ב"ה כ"י, ואשרי מי שיוכל לתמוך בו. **רבותי**, דיברו פה על מפולות גופניות ר"ל, צריך לדעת שיש ג"כ מפולות רוחניות ה' ירחם,

וזה ממש לא יאומן כי יסופר רח"ל, ובמשפחות חשובות ונכבדות שומעים שהילדים יצאו מהפסים, והיו צריכים להבריא אותם לחו"ל.

אינני רוצה להלאות אתכם, אבל תדעו לכם שיש גם חורבן רוחני, שאני מפחד מזה מאוד, כי זה מזכיר לי את זמן העליה, כשעלינו לארץ מתימן, וגם אז הי' התבוללות נוראה, ה' ירחם,

והכל בגלל הליכון הזה, לי אין אפי' פלאפון ב"ה, אומרים לי שיש כל מיני מכשירים ששם אפשר לראות את הכל, לראות את הליכון, והרי עי"ז עוברים בלאו מפורש "דלא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וכן **בחיבור לאינטרנט שזה הרי מוציא את האדם מדעתו**.

וגם בחור, וגם אברך - זה עוד לא מחייב כלום.

ר' יוחנן שהי' משמש בתוך כהן גדול **שמונים שנה**, ולבסוף נעשה צדוקי, ה"י. אין ערובה לאף אחד, ואפי' ביום מותו צריך אדם לדאוג על כל העניינים הללו של חינוך וביצור טהרת הלב והנפש כמש"כ "שוב יום אחד לפני מיתתך".

אני רוצה לומר שלושה נקודות, ובזה אני אסיים.

בפר' השבוע כתוב (בפכ"ט פי"ז) "פן יש בכם איש או אשה, או משפחה או שבט. אשר לבבו פונה היום מעם ה"א ללכת לעבוד את אלוקי הגויים ההם, פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה!"

ברמב"ן שם כתוב דבר מיוחד² "שרש" הכוונה - מה שהאבא, כך יוצא הבן, שורש של הבן זה האבא, אם האבא מתוק יוצאים בנים מתוקים, ואם האבא מר יוצאים בנים מרורים, וקודם יש "שרש", וזה האבא.

לאח"כ "פורה" - וזה הבן, ולאחמ"כ "ולענה" - וזה התוצאה, זה הפרי מה שיוצא

1 ועי' בשיחה הקודמת מה שבי' רבינו שליט"א בארוכה כל סדר הפסוקים הללו. יעו"ש.

2 וז"ל הרמב"ן שם: ואמר פורה ראש, לרמוז כי משורש מתוק לא ייצא מר, וכל אשר לבבו שלם עם ה' הנכבד, ולא הררה כלל בע"ז, לא יוליד מודה בה. עכ"ל.

מכל זה.

וזהו מסר גדול מאוד.

ועוד נקודה - האבן עזרא כותב דבר עצום מאוד³ "**שרש**" - זה הראש, המוח, שמזיק לשלמים, והוא מחליא ועושה חלאים לכל הגוף, - הוא אינו מתכוין על מחלה גופנית, - אלא כאן הוא מגדיר איך מתדרדרים.

קודם כל "**ההשקפה**", הכיוון, איך אתה מגדיר את האמונה שלך, ואת הידיעות, ואת העומק בזה.

בדרך המוח שאם הוא לא שלם, זה מזיק לשלמים, גם אם אתה שלם בשלימות. חשיבה מעוותת יכולה להרוס את הכל, ולא רק זה היא ג"כ מחליאה את כל הגוף כולו. כל הגוף שותף בכל ההליכים, בכל המחשבות, בכל ההרהורים, בכל הספיקות, ובכל שאר הדברים.

רבותי, אנו אין לנו שום ספיקות ב"ה כך מקובלנו מאבותינו ומאבות אבותינו. ברצוני לספר לך סיפור, ובזה אני אסיים, הייתי פעם בא' הארצות במזרח הרחוק.

ונסעתי עם מישוהו, מדען גדול, עשיר גדול, שהוא הי' גוי.

ואמרתי למישוהו, תשאל אותו את השאלה הזו:

והוא שאל אותו כך: "שאני שואל איך זה שאתה עובד לאדם מלפני אלף שנה שהוא לא מדען כמוך, הוא לא גבור כמוך, הוא לא טס במטוס כמוך, איך זה שאתה מעריך אותו, עכ"כ שאתה עובד לו".

ענה לו אותו גוי: "לא מעניין אותי, **אבא אמר**, אני הולך אחריו".

אני ממש קינאתי בו!

הוא לא שואל שאלות, הוא לא מעונין אפי' לשמוע.

אבא אמר לנו, ונגמר!

וזה דברי הכוזרי הקדוש שכתב שההוכחה לאמונתנו היא, לא במופתים, אלא בעדות איש מפי איש, איש מפי איש.

ולכך לנו אין שום ספיקות ב"ה, אבא שלי אמר לי, וזהו.

וכך תמיד הי' בתימן.

לא הי' שום **קרע** בין הדורות!

ולצערינו, ולדאבוננו, פה פה פה, אנו סובלים מזה,

ובעזרת ה' הקב"ה יעזור **שנרחץ** את הראש שלנו לא לשים לב לכל השטויות.

רבותי, אני מייגע לכם לזרוק את כל הליכלוך הזה מהבתים שלנו, יותר גרוע מכל דבר אחר אנשים הולכים עם פאות, זקן, ומעיל ארוך, ומדברים, מדברים, ולא גומרים. כל רגע זה ביד.

בהתחלה כשהוציאו את הדברים האלו חשבתי שאנשים, אולי ברחו מבתי

3 וז"ל האבן עזרא שם: וטעם פורה ראש ולענה, כי הראש מזיק השלמים, והוא מהחליים המדביקים, עכ"ל.

חולים,
עד שתפסתי שמה מכשיר אחד יכול לעשות לבנ"א,
לכה"פ אנו בני התורה צריכים להתרחק מזה, רק מי שמוכרח מאוד, אבל לא
לליכלוך הזה, יש עוד משהו שיש לו קצת תיקון, שאותו יקח.
תכתבו בספר החיים, ובספר הזיכרון, ובספר מחילה וסליחה וכפרה.

מאמר - שורש פורה ראש ולענה

נאמר ער"ה תשע"ב מוצ"ש פר' נצו"י - אולמי ארמונות חן

ברשות הרבנים הגאונים שליט"א אני אקצר בדברי ביסוד אחד. בפרשת השבוע שקראנו כתוב (נצבים כ"ט, י"ז) "פן יש בכם איש או אישה או משפחה או שבט אשר לבבו פונה היום מעם ה' אלוקינו", ולאחר מכן כתוב: "פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה". וקודם מבואר בפסוקי התורה הנחייה "**שורש**" והיינו- מוסר והשקפה ודרך חיים וזהו שיש עבירה שהיא גרועה יותר מכל מעשה עבירה ואף מעבודה זרה. וכלומר אדם יכול לטעות בטעות הכי דקה, ועכשיו השורש הוא חלש, אבל הוא צריך לדעת שאת השורש הזה הוא לא יצליח לדכאות אותו, ואם הוא ימשיך בזה זה "**פורה**". וכל עוד שלא תשוב בתשובה ולא תחזיר את הדעה הנכונה אזי זה יהיה ל"**ראש**".

ואם גם אז ממשיכים להתדרדרות והתפתחות שלילית אזי גם תראה "**לענה**". ומאי הלענה?

הלענה זהו כתוצאה מזה שהנחת ולא עקרת את הדעה הלא נכונה. ולאחר מכן כתיב "והיה בשמענו את דברי האלה" והיינו מתוצאה של שורש פורה ראש ולענה וזהו פסוק אחר פסוק. וממשיך הפסוק: "והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי" ומפרש רש"י לומר שלא יביאני הקללות האלו. "כי בשרירות ליבי אלך" ומפרש רש"י בחוזק לבי "ומה שרואה ליבי לעשות" והוא כבר נהיה לבעל דבר, והאי הוא רואה שורש פורה ראש ולענה, אבל זה לא מדבר על ליבו.

"ליבי אומר לי איזו היא הדרך". ליבי אומר לי - ואף אחד לא יקבע לי, לא רבנים, לא תורה, לא משה רבנו, לא אף אחד, אלא אני קובע. הלב שלי יודע מה לעשות. מיד - "לא יאבה ה' סלוח לו".

וזהו המקום היחיד שבו הקב"ה אומר ומודיע שלא יאבה לסלוח לו. אני אסלח על ע"ז, אני אסלח על חילול שבת ר"ל, על כל עבירה הוא יכול לסלוח, אבל על דרך, על השראה, על סמכות, שאתה קובע - לא יאבה ה' סלוח לו, אתה לא תקבע דרך !!

כלומר- גם שאדם יעשה עבירה אבל לא מתוך מודעות, ולא מתוך החלטה

שזה נורא,

ולא מתוך החשיבה העצמית, משום שלא עמד נגד פיתויו של היצה"ר.

פה עדיין אפשר לומר - טוב, אנחנו מוחלים לך.

אבל כשיש קו, כשיש שרירות הלב, ואתה אומר מה טוב ומה לא טוב, אזי אתה זלזלת בשורשים, בתחילת נקודת המוצא הראשונה, והתעברה דעתך והתרחבה על גבי משנה סדורה משלך,

ע"ז כבר אין סליחה, על הכל נסלח, אבל על זה לא נסלח

- "לא יאבה ה' סלוח לו".

כשאתה קובע תורה חדשה, כשאתה קובע דרך,

דרך זה לא אתה קובע,

דרך יכולה רק התורה לקבוע, רק חכמי התורה הם שקובעים.

ואם אתה קובע, ואתה הולך עם מה שליבך רואה, וכל' רש"י עה"פ שם "מה שליבי רואה" אז "לא יאבה ה' סלוח לו".

והמשך הלאה: "ומחה ה' את שמו מתחת השמים", ומהי המחייה?

לא שימיתוהו, אלא יובדל ויורחק מכללות שיוכו לעם ישראל.

עם ישראל זהו עם שיש להם אבא, יש להם רב, יש להם סמכות, ואתה בא ובונה לעצמך דרך.

אז תצא מהאומה - תצא!!!

ואיך הוא יצא?

אז לזה יש הרבה דרכים - הוא יתדרדר, והילדים שלו ילכו בדרך הזו, ויתחתנו עם גויות ויעזבו את עם ישראל.

והגורע ביותר -

ההמשך - "ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבוא מארץ רחוקה וראו את מכות הארץ ההיא ואת תחלואיה וגו' גפרית ומלח שריפה כל ארצה" וגו'.

ואמרו כל הגויים על מה עשה ה' וגו'.

ולכאורה - למה רק הגויים הם אשר ישאלו הלוא אמרנו קודם לכן - "ואמר הדור האחרון בניכם" וגו', ואם כן איפה הבנים מדוע הם אינם שואלים?

והתשובה היא פשוטה-שהבנים האלו שהלכו בדרך הקלוקלת אז הם כבר כמו הגוים, שהם מנסים להתערבב בהם והגוים לא מקבלים אותם, ואז הם אומרים, הם עצמם 'על מה חרה אף ה'?"

ואז הגוי בעצמו שאיתו יחד שאלת יגרום לו את הבושה הגדולה ויתן לך את התשובה

ולא לי, כי אני לא צריך ולא מחפש את הגוי הזה.

"ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה" וכו'.

וזה התורה אומרת לבנים האלו שחיפשו דרכי הגוים והקימו להם במות

עצמאיות שהם לא יצטרכו לענות, אלא הם יתבישו לענות והגוי כבר יענה להם, הוא כבר יחשוף להם את האמת המרה הזאת- בעצמו. **אנו אשר ב"ה הולכים בדרך ה'- תורת משה רבינו. משה רבינו אמת ותורתו אמת. הולכים אחרי חכמי התורה האמיתיים, אנו לא קובעים שום עמדה, אנחנו מתבטלים אחרי מה שידרו לנו, ולא מחפשים להיות מאן דאמריי..**

בזכות זאת בעזה"ית ניכתב ונחתם בספר חיים טובים ונוכח לשנה טובה לכולנו, אכי"ר

א.ה. נר' לבאר כוונת רבינו שליט"א

מצאתי כתוב בספר "אור יחזקאל" (ימים נוראים עמ' רפ"ז) דברים נוראים ונוקבים שמקדים שם ואומר שבעבודת הנפש עיקר העבודה חייבת להיות בהשגת שלימות הלב וכשם שאף אדם בריא ושלם שנפגע פגיעה מסוימת בליבו שוב אין לו תקוה לחיים ה"נ אף בעבודתנו הרוחנית, בשעה שעושה מעשים טובים והגיע לגדלות, מכל מקום כיון שעושה מעשה חטא אחד המזיק ופוגם את ליבו אין לו תקוה, וכל אשר טרח ויגע יפלו לריק.

וזה מה שכתוב "ושלום יהיה לי", וז"ל- והנה כאשר נתבונן בגודל העונש אשר התורה נותנת לאומר "שלום יהיה לי" עד שכמעט אין לו תקוה כלל הרי נחרד מדוע ועל מה הקצף הגדול הזה. וטעם הדבר כאומר "שלום יהיה לי" אינו ירא וחושש ממשפט ה' אם כן אינו מאמין במשפט וענין זה הינו הפגיעה הגדולה ביותר בלב האדם ומשום הכי כאשר נתבאר לעיל שפגיעה בלב קטלנית היא אמירת "שלום יהיה לי" פוגעת בכל הרוחניות.

משום הכי מחויבים אנו לבדוק היטב במעשינו האם חס ושלום נכללים אנו בכלל האומרים "שלום יהיה לי" והולכים אחר שרירות ליבם.

ובענין החשש הזה ממשיך הוא לבאר דבאמת כל שלא התיגע להרבות בקרבו יראת שמים, הרי מטבעו שאינו חושש וירא, ונחשב כאומר "שלום יהיה לי", וכדאיתא בזוהר "אדם ההולך בעולמו וחשיב דיליה הוא דור דור".

ומחשבות אלה הרי הן אמירת "שלום יהיה לי" ומכיון שמוטבע זאת בכוחותיו מאת ילדותו, הרי ודאי שאנו בכלל האומרים "שלום יהיה לי" ויתכן שיעבור עליו ר"ה ויוה"כ ועדיין נכלל באלו האומרים "שלום יהיה לי"

וביותר שהרי אמרו חז"ל (קדושין מ,ע"א)- "עבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר", ואם נעשית לו כהיתר הרי ודאי שאומר "שלום יהיה לי" שהרי אינו יודע שהחטא בידו, נמצא שמחויבים אנו בעצות וחיוזקים לעקור מקרבנו מחשבות אלו המסכנות את כל עבודתנו הרוחנית. עכ"ל

והדברים נוקבים עד למאוד.

דברים נוראים שנאמרו ע"י מרן רבנו שליט"א

בדרשת שבת שובה תשע"ב

בענין "חוצפא אפילו כלפי שמיא מהניא" (סנהדרין קח. א.)

כדי להבין מעט מדברי חז"ל אלה הייתי מלמד עלינו זכות וכביכול כמו חוצפא לטעון ולומר, שאנו צריכים להיות נמחלים מעונש ומזומנים לגן עדן בלי שום קטרוג ודין.

רבש"ע, הלא כולנו צדיקים גמורים, מאמינים במציאותך ויחודך, אתה קל אחד, בורא כל העולמות יש מאין. מקבלים תורתך הקדושה שבכתב ושבעל פה, ומקיימים מצוותיך וקובעים עיתים לתורה ונותנים צדקה גדולה, וכל זאת תוך נסיונות קשים ומרים שעוברים עלינו מדוחק החיים מעמלם ומדאגותיהם עד לעייפה. נגד זרם רוחות הרעות שהיצר הוא וכל מרעיו מסיתים ומדחים ומראה לנו, כי רבים עוזבי תורתך יש להם בחודש אחד מה שאין לנו כל ימי חיינו על אף שכמעט כל עוסקי תורתך הם גאונים. עוברים ברחוב ושומעים דברי נאצה, ניבול פה, ופריצות נוראה, ואעפ"כ נאחזים בציפורנינו לבל ח"ו להיות נידחים. כמה יסורים ומחלות עוברים על כל אחד ואחד, ועל סביבתו ואנחנו מחזיקים בתומתנו יודעים אנו שהאדם נכנס לנצח, ויש דין ויש דיין, ובטוחים ברחמיך, וגלוי לפניך משקל כל זה לעומת חטאים שהיו לנו וכשם שאתה מדקדק כחוט השערה על דרך לא טובה, כך תדקדק עמנו כחוט השערה לראות את הנסיונות והצער הרב שאנו עוברים בהם, וכל שכן שאין אלה חוטים, אלא חבלים גדולים של מכשולות ונסיונות וצער.

וכל שכן שגלוי לפניך חולשות גופינו וחיינו הקצרים, מהם אין אנו חיים כלל, הלא חצי מהם, אנו בשינה בלילה, סרוחים וסרועים באין אונים וכשאנחנו ערים טרודים ועסוקים לשמור על גופינו ובריאותינו, גידול ילדים וצערם, פרנסתם, ודאגותיהם ממחלות הילדות שעוברים עליהם ועברו עלינו וכן ימי זקנה מהם רק צער ויש כאלה שמחכים למות ואיננו, ובתווך, רבות אנו בבתי חולים עם ניתוחים וכאבים וקשים, וכל רגע אנו מאוימים ממקרי הזמן הרעים מריב ומדנים עם שונאים ואנשי פשע, וכמה אנחות נאנחנו מלבנו במשך כל חיינו, ולא יאומן כי יסופר, איך אנו עומדים ולא נופלים מגודל המשא והנסיונות, ודוחים עצת השטן אשר הוא מאש מלהטת, על אף שאנחנו סך הכל עור חלש, וחוטי גידים, ועצמות, מים, דם, ולחה. ועל כן אנו בטוחים ברחמיך, שהרי אתה רחום וחנון אין סוף, ארך אפיים ורב חסד ואמת, אין סוף. ובכל יום אנחנו אומרים כמצותיך

שנתת לנו, אתה אמת ויציב ונחמד ונעים ונורא ואדיר, חי וקיים לעד, וטוב אתה לקוראיך ולקוויך, זן ומפרנס ובשמך הגדול תעשה לי צדקה, יודע אני שיש לך אוצרות צדקה הרבה ואם לא תחלק לי ולחבירי שנוכל להגדיל תורה ואמונה למה רב טובך (מדרש תנחומא פרשת האזינו סימן ה).

ועל פי תורתך הקדושה חייב לזונינו ולפרנסינו כפי שדרשו רבותינו שביבנה, איזהו עושה צדקה בכל עת, זה הזן את בניו ובנותיו הקטנים (כתו' נ.), והרי לעומת נצחיותך שאין לה סוף, אנו אפילו אם נחיה מאה שנה, עדיין אנו תינוקות בני יום אחד כל ימי חיינו לפניך והלא מפורש (כתו' סז:), כי עני בן טובים, אפילו סוס ועבד לרוץ לפניו, נותנים לו, ואנחנו בניך, והלל הזקן שלא מצא עבד לרוץ לפניו רץ הוא לפניו שלושה מילין, ובודאי כגודל עשרך וחסדיך מגיע לנו עושר עצום וכבוד גדול עד מאד וחיים ארוכים ובריאות עד זקנה ושיבה מופלגים ועד בכלל.

הוי ריבון העולמים!

יו"ל ע"י מכון שפתי מלך להוצאת כתבי רבוה"ק זיע"א ולהבל"ח שליט"א
ת"ד. 238 ב"ב